

РЕШЕНИЕ

№ 8554

гр. София, 13.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 13.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3492** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 и чл. 124 от Закона за държавния служител във вр. с чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Х. Р. Х., ЕГН: [ЕГН], против Заповед № РД-15-680/01.11.2023 г. на ЗА кмет на район „Л.“, съгласно Заповед № РД-09-195/2023 г., с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена от некомпетентен орган, но и при неспазване на установената форма и на административно производствените правила. Изтъква се, че заместник - кмета на район „Л.“ няма правомощия на орган по назначение. На следващо място, според жалбоподателя заповедта неправилно е издадена в срока на ползване на отпуск по болест с болничен лист. Счита това нарушение за отменително основание, като допълва, че такова е и допуснатото нарушение на чл. 18а от АПК, тъй като административния акт, с който е прекратено служебното му правоотношение не му е

връчено в тридневен срок. В заключение иска от съда да отмени заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата на посочените основания. Не претендира разноски.

Ответникът – кмета на район „Л.“ Столична община, в съдебно заседание посредством юрисконсулт, изцяло оспорва жалбата и иска същата да бъде оставена без уважение. Позовава се на Тълкувателно решение № 4/22.04.2004г. Не заявява претенция за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, както и доводите и изразените от страните становища, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства се установява, че с оспорената Заповед № РД-15-680/01.11.2022г. на ЗА кмет на район „Л.“ – инж. В. В., зам.-кмет на район „Л.“, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДС, във връзка с изтичане на предизвестие с рег. № РЛЦ23-ВК91-256/25.09.2023 г. на от кмета на района, е прекратено служебното правоотношение с Х. Р. Х., считано от 04.11.2023г. В заповедта са определени за изплащане обезщетения за неизползван пратен годишен отпуск за 2023 г. – в размер на 13 дни, както и рекапитулация за средствата за облекло и на средствата за лични предпазни средства (очила и рамки за работа с компютър, в случайна получени такива).

Не е спорно между страните, че цитираното в заповедта предизвестие за прекратяване на служебно правоотношение е надлежно връчено на Х. на 04.10.2023 г. В същото изрично е посочено, че на основание чл. 46, ал. 1, т. 4 от ЗМСМА и чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл служебното му правоотношение ще бъде прекратено в едномесечен срок от връчването му (л. 26).

Няма спор, че жалбоподателят Х. Х. е придобил и упражнил правото си на пенсия и в тази връзка е бил назначен в администрацията на район „Л.“ по служебното правоотношение на непълно работно време. Видно от посоченото в заповедта за прекратяване на СПО Х. е заемал длъжността „финансов контролор“, длъжностно ниво: 9, с наименование: експертно ниво 5, с код по НКПД 2011-24116012 (финансов контролор), с код по Н. – 84.11 (Общофункционално управление на държавата на централно и местно равнище), на пряко подчинение на кмета на район „Л.“, с

придобит ранг III старши.

Няма спор и, че към момента на издаване на заповедта за прекратяване на СПО № РД-15-680/01.11.2023 г. жалбоподателят, видно от справка за постъпили данни от издадени/анулирани болнични листове в ЕРБЛРО по ЕГН/ЛНЧ към 13.02.2024 г. (л. 25), е ползвал отпуск по болест (общо заболяване), считано от 03.11.2023 г. до 16.11.2023 г.

Оспорената заповедта е връчена на Х. срещу подпис лично на 15.03.2024 г., като на същата дата е бил оформен обходен лист, в който е видно следното отбелязване: „Върнати на служителя служебна книжка № 34 и трудова книжка № 1467“. Жалбата е подадена на 25.03.2024 г. и е в срок.

По делото са приети представените към жалбата писмени доказателства, както и представената от ответника с придружително писмо изх. № РЛЦ24-ГР94-479-(2)/05.04.2024 г. (л. 3 и сл.) административна преписка. Към доказателствата са представени и такива, касаещи обстоятелството, че процесната заповед е издадена от заместник-кмета В. В. при условия на заместване на титуляря К. П., както следва: Решение № 917 от 14.09.2023 г. на СОС – л. 31-33; заповед № РД-09-195/25.09.2023 г. - л. 10; Решение № 487-МИ от 26.09.2023 г. на Общинската изборителна комисия – Столична община – л. 27; Решение № 1102-МИ от 06.11.2023 г. на ОИК – Столична община – л. 28.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в установения от закона срок, от надлежна страна - адресат на акта, против годен за обжалване индивидуален административен акт, с който се засягат правата и законните интереси на неговия адресат, пред надлежния съд, поради което е допустима за разглеждане по същество.

По същество жалбата е неоснователна.

Нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от Закона за държавния служител дава възможност на органа по назначаването едностранно да прекрати съществуващо служебно правоотношение, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Орган по назначаването е

кметът на район „Л.“ при Столична община. Заповедта е подписана от заместник-кмета на район „Л.“ В. Й. В. при условия на заместване, съгласно Заповед № РД-09-195/25.09.2023 г. на кмета на район „Л.“ К. П. П., поради което оплакванията на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед за прекратяване на СПО са неоснователни. С визираната заповед, на основание чл. 39, ал. 2 ЗМСМА заместник-кмета В. Й. В. е определен да замества кмета на района от датата, следваща датата на решението на ОИК за регистрация до датата на обявяване на резултатите от изборите включително, като изпълнява функциите на кмет на район „Л.“, в т.ч. и на работодател по реда и условията на чл. 6, ал. 2 от ЗДСл и чл. 61 от КТ. Правопораждащият ефект за определяне на този заместник на това основание е регистрацията на К. П. П. с Решение № 487-МИ от 26.09.2023 г. на ОИК – СО, на основание чл. 87, ал. 1, т. 14 и чл. 417, ал. 1 от Изборния кодекс, като кандидат за кмет на район „Л.“ в СО (л. 27), издигнат от МК “Продължаваме промяната – Демократична промяна“ за участие в изборите на общински съветници и за кметове, насрочени за 29.10.2023 г. Същият е настъпил считано от 27.10.2023 г. до обявяване на резултатите за новоизбран кмет с Решение № 1102-МИ от 06.11.2023 г. на ОИК – СО (л. 28), съгласно което К. П. П. е обявен за избран кмет на район „Л.“ - СО. На процесната дата 01.11.2023 г. (датата на издаване на заповедта за прекратяване на СПО), въз основа на издадената на основание чл. 39, ал. 2 ЗМСМА заповед за заместване, кмет на Район “Л.” - СО е заместник – кмета инженер В. В., който следователно в това длъжностно си качество е орган но назначаването на държавните служители от общинската администрация в този район, съгласно чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА. Предвид възражението на жалбоподателя, съдът обръща внимание, че възможността за валидно овластяване в случая не може да се счита изключена от ограниченията по чл.6, ал.2 и 3 ЗДСл, тъй като те касаят единствено делегирането на правомощията на органа по назначаването чрез тяхното предоставяне за временно упражняване от името на друг, подчинен му орган в изрично предвидени от закона случаи, докато настоящата хипотеза е на тяхно прилагане по заместване на титуляра през времето на неговото отсъствие (Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. на ВАС). По тези съображения, съдът приема, че Заповед № РД-15-680/01.11.2023 г. не е нищожна, а валидно издадена с изискуемата се компетентност по ЗДСл, упражнена от

ЗА кмета на Район "Л." – СО, като орган по назначаването по чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА, а именно заместник – кмета на район "Л." при СО при условията на надлежно заместване по реда на специалната, изрична разпоредба на чл.39, ал.2 ЗМСМА.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Противоречията и неяснотите относно датата и начина на връчване на оспорената заповед, противно на изложеното в жалбата, не следва да бъдат квалифицирани като съществено процесуално нарушение. Същите биха имали значение единствено за упражняване на правото на защита посредством депозиране на жалбата в законоустановения срок, но са неотнормирани към законосъобразността на оспорения административен акт.

Заповедта отговаря на посочените в чл.108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение. По силата на тази норма издателят на заповедта е длъжен да постанови акта си, като посочи правното основание за прекратяване на правоотношението, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Тези изисквания са спазени, видно от съдържанието на оспорената заповед. Съдът констатира, че в оспорената заповед не е посочено, че може да се обжалва пред АССГ в 14-дневен срок. Последното обаче не е съществено нарушение, защото от една страна разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл не поставя такова изискване към съдържанието на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, на второ място защото в тези случаи нормата на чл. 140, ал. 1 от АПК дава възможност жалба против заповед за прекратяване на служебното правоотношение да се подаде в по - дълъг срок (двумесечен срок), и на последно място, защото въпреки непосочването на приложимия ред за оспорване, Х. е упражнил правото си на жалба и то в установения от закона срок.

Законодателят е уредил в цитираната разпоредба материалноправните предпоставки за упражняване на едностранното потестативно право на органа да прекрати служебното правоотношение. Органът по назначаване, респективно по освобождаване е спазил изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 пр. първо от АПК, като е посочил правното основание, на което прекратява служебното правоотношение – чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. В случая посоченото правно основание съдържа в себе си и обуславящото го фактическо обстоятелство, поради което не е необходимо излагането на други мотиви.

В заповедта изрично е отбелязано, че се издава във връзка с изтичане срока на предизвестие отправено до Х. с рег. № РЛЦ23-ВК91-256/25.09.2023 г. На следващо място, безспорно е между страните, че към датата на издаването на заповедта за жалбоподателя е било налице условието на закона, а именно: придобито и упражнено право на пенсия по реда на КСО, т.е. преди издаване на процесната заповед. Следователно, осъществени са материалноправните предпоставки на разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение на Х.. Възражението на жалбоподателя, във връзка с ползването на отпуск по болест към момента на издаването на заповедта е ирелевантно по отношение на спора, понеже липсва някакво специално изискване в ЗДСл в такива случаи за отлагане на издаването ѝ, още повече, че първият болничен лист на жалбоподателя е с начална дата 03.11.2023 г., ден преди изтичане на срока по връченото му на 04.10.2023 г. предизвестие за прекратяване на СПО.

Въпросите за извършени евентуални нарушения от конкретни длъжностни лица при оформяне и своевременното връщане на служебната книжка на Х., както и дали на Х. са били причинени неимуществени вреди, в резултат на незаконно задържане на служебната му книжка за периода от 04.11.2023 г. до 15.03.2024 г., по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, не са предмет на настоящия спор, поради което и не се обсъждат.

Спазена е и целта на закона, която безспорно е осигуряване на нормално функциониране на администрацията и обезпечаването ѝ по съответния ред с административни кадри, вкл. и посредством освобождаване на пенсионирани служители, което да даде възможност за назначаване на други лица, отговарящи на съответните законови изисквания, които да не са упражнили правото си на ползване пенсия. По така изложените съображения жалбата против оспорената заповед следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. Р. Х., ЕГН: [ЕГН], против Заповед № РД-15-680/01.11.2023 г. на ЗА кмет на район „Л.“, с която е прекратено служебното му правоотношение, на

основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл;

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в
14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: